

Rigsdagsmanden for Moeskilde vilde have en Tilbagebetaling af Møllestyldshartkornskatten som Noget, Billigheden krævede; men her maa jeg dog henlede Opmærksomheden paa, hvad der er meddeelt i Betænkningen, at der er omtrent 5000 Tdr. Møllestyldshartkorn, hvoraf der aarlig er hdet i Gjennemsnit 4 Rd. 26 f. For 10 Aar vil Summen altsaa blive omtrent 213,000 Rd. Det er det, der vil blive Tale om at tilbagebetale til Møllerne. Nu bliver Spørgsmaalet, skulde da alle Møllerne have denne Erstatning? Saavidt jeg forstod det ærede Medlem, var det hans Mening, men Andragendet er kun indgivet af 479 Møllere, og efter de Oplysninger, der ere meddeelte af Ministeriet, og som ogsaa staae aftrykte i Betænkningen, var der i 1850 ialt 1365 Hovedpersoner, som ernærede sig ved Møllebrug, hvilket Antal vel omtrent vilde svare til Møllernes Antal paa den Tid; siden den Tid er det voget. Det Andragende, som her foreligger, er altsaa kun indgivet af omtrent en Trediedeel af alle Møllerne. Skal Møllestyldshartkornskatten altsaa nu tilbagebetales alle eller kun denne Trediedeel af Møllerne? Skal den udbetales til dem, der have kjøbt Møller, efterat Loven er udkommen? Det kan dog vel ikke være Meningen. Eller hvorledes skal den kunne tilbagebetales til dem, der ere døde eller have solgt Møllerne eller maaskee endog spillet Fallit paa Grund af, at Byrderne vare for store? Og hvad sikker Maalestok afgiver Møllestylden for det virkelige Tab? Kort sagt, der maa nødvendigviis ogsaa i dette Tilfælde finde en nærmere Underfølgelse Sted om de Regler, hvorefter Tilbagebetalingen skal kunne stee paa en rimelig Maade, og her kommer da den Vanskelighed, som jeg paapegede første Gang, jeg havde Ordet, at der nu efter 14 Aars Forløb umulig kan findes bestemte Grunde, hvorefter Fordelingen kan stee. Derfor kom Udvalget i dets Heelhed bort fra at lægge en saadan Tilbagebetaling af Skatten til Grund for en Henvisning, og det var jo heller ikke egentlig det, som Mindretallet vilde søge at opnaae. Naar det er sagt, at Loven er gaaet Møllerne temmelig nær, og at Billighed derfor kunde tale for Erstatning, saa kan det dog ikke være Meningen, at man til enhver Tid under enhveromhelst Form skal

give en saadan Erstatning. Er man dengang gaaet Møllerne for nær, hurde de strax have henvendt sig paa rette Maade til Rigsdagen, og havde de gjort det og tillige paaviist med bestemte Kjendsgjerninger den Ubillighed, der var tilstede, tvivler jeg ikke paa, at Rigsdagen havde taget sig af Sagen, men de gif en anden Vej, og derfor kunne de for en stor Deel tilskrive sig selv, naar det nu, selv for dem, der ellers som jeg personlig kunde ønske at raade Bod paa de Misbrug, der maaskee kunne have fundet Sted, er umuligt at komme dem tilhjælp. I alt Fald maa jeg endnu engang fastholde, at skal Folkethinget følge, hvad der hidtil har været Skik med Hensyn til saadanne Andragender, maae vi have Andragender fra selve de paagjældende Mænd, som have lidt, og dernæst saa bestemt oplyste og formulerede, at det er klart, hvorom vi ere enige, naar vi henviser det til Ministeriet. Men det troer jeg ikke, man kan sige om Andragendet, som det foreligger, hverken med Hensyn til det, det gaaer ud paa, eller med Hensyn til de Mænd, fra hvem det er fremkommet.

S. M. Petersen: Et Forslag, som gif ud paa, at den hele Skat, der er betalt til Staten af det samlede Møllestyldshartkorn i de omtalte 10 Aar, skulde erstattes, vilde jeg for mit Vedkommende ikke paa nogen Maade have kunnet tiltræde. Jeg holder mig overbeviist om, at der findes flere Møllere, som ikke have lidt noget synderligt Tab, men der er paa den anden Side Andre, som have lidt overordentligt stort Tab. Det kan ikke miskjendes, og kan ikke være skjult for mange af de ærede Herrer, at Mange, som have beholdt deres Møllestyldshartkorn, ere, strax efter at Loven af 1852 udkom, blevne omgionne af Møller uden Møllestyldshartkorn. Friheden er faktisk indtraadt saa at sige samtidigt med Loven af 1852, og det er dette, jeg finder ubilligt, — ubilligt derved, at Nogle havde Møllestyld og Andre, som nøde den samme Frihed, ikke havde denne Byrde. Det er ikke ganske rigtigt, naar den ærede Ordfører siger, at Mindretallets Forslag ikke stemmer med Møllernes Andragende. Dette Andragende opløser sig i tre Dele, og den første af disse angaaer den Skat, de have betalt af